

Ioana Ieronim

MISIUNE SPECIALĂ

sau

CINE DESCHIDE ?

Personajele

Musafira	o doamnă, cca 50 de ani
Locatara	voce
Vecini	personaje intersanjabile; cei mai mulți pensionari unii foști nomenclaturiști femei: vecinele 1,2,4,6,8; bărbați: vecinii 3, 5, 7
Tânărul	cca 25 ani

Acțiunea se petrece în zilele noastre, pe un coridor lung, la etajul 7, într-un bloc bucureștean din centru, dat în folosință în anul 1960. Uși de jur împrejur, nici o fereastră. Liftul este la capătul coridorului.

Scena se deschide în complet întuneric. După un interval de așteptare, se aud o serie de sunete și un dialog (între MUSAFIRĂ și LOCATARĂ), la distanță: o ușă se deschide, niște pași târșâiți, apoi zgomotul de deschis și trântit o ușiță metalică (se presupune ușa unei cutii poștale din holul blocului). După câteva secunde, ciocănituri-bufnituri tot mai insistente în ușa de la intrare a blocului.

MUSAFIRA: Doamnă! Doamnă, vă rog! ... Aici. Puteți, vă rog, să-mi deschideți? des-chi-deți? Am un comision...

LOCATARA: Poftiți?

MUSAFIRA: Nu știu interfonul, vă rog ... comision.

LOCATARA: Ce?

MUSAFIRA: ... Doamna Daria. ... Daria Lupescu... sau Lupeanu. E urgent.

LOCATARA: Ce ziceți acolo?

MUSAFIRA: Doamna Daria

LOCATARA: Păi dacă nu știți nici ... Lupeanu

MUSAFIRA: Suntem prieteni

LOCATARA: Mă rog. Nu mă privește. *(se aude un declic, cum se deschide ușa)*
Altădată nu mai...

MUSAFIRA: Mulțumesc frumos. Noroc cu dumneavoastră

LOCATARA: Și dacă nu ieșeam eu

MUSAFIRA: ... altfel nu știu cum... Am mai fost eu. Un etaj întunecos

LOCATARA: Toate etajele sunt întunecoase

MUSAFIRA: Doamnă, fiți drăguță, știți cumva... exact la ce etaj e? doamna Lupeanu?

Între timp se aude cum se încuie ușa blocului.

LOCATARA: Doamne ferește...! ... Matale chiar că... la ȘAPTE.

Se aude cum liftul coboară, se oprește la parter, cineva intră în liftul care pornește greu, ușile se deschid-închid de mai multe ori, scârțâie, se aud mici

întreruperi. În sfârșit merge. Liftul ajunge la acest etaj, MUSAFIRA intră în scenă și se afundă în culoarul absolut întunecos. Nu vede NIMIC. Când ochii se obișnuiesc, ea distinge cadrul ușilor. Sună la ultima ușă pe dreapta.

VOCE DE COPIL (de după ușă): Cine e?

MUSAFIRA: Spune, aici locuiește doamna Lupeanu?

Copilul se aude zdupăind.

VOCE DE COPIL: Mamaieeee... ! cineva la ușă”...

Ușa se deschide, o lumină leșioasă.

VECINA 1: Pe cine căutați dumneavoastră? ... Lupeanu... E alături, aici. (rămâne în prag)

Musafira încearcă să sune la ușa de alături, apasă pe sonerie, insistă, nu aude nimic. Începe să bată la ușă. Nu răspunde nimeni. Se deschide brusc o ușă din spate și apare un cap de femeie de vreo 65 de ani.

VECINA 2: Pe cine căutați? Pe cine caută? Cu cine avem plăcerea?

VECINA 1: Pe doamna Daria Lupeanu

MUSAFIRA: Pe doamna Daria Lupeanu. Sunt prietena fiicei, trebuie să...

VECINA 2: Prietena fiicei. Vine tot felul de lume.

MUSAFIRA (continuă să bată în ușă, apasă pe soneria mută): Eu o cunosc pe doamna Daria. Am mai fost

VECINA 2: Să fii matale sănătoasă câți se perindă

MUSAFIRA: Eu nu... Văd că nu răspunde

VECINA 1: Lume din lumea asta, câte se-ntâmpla.

MUSAFIRA: Da, însă, cum spuneam... noi ne știm de

VECINA 1: A fost italianca aia... dumneavoastra sunteți româncă? Parcă vorbiți cu accent.

MUSAFIRA: Ne știm de ani de zile. M-a rugat un prieten comun... Accent? poate. O fi acasă, ce ziceți ?

VECINA 1: Ce... era tot la fel ca matale, italianca, zicea că e prietenă bună cu fiica doamnei.

MUSAFIRA: Eu nu... Poate nu se aude, aici?

VECINA 2: Zicea c-o trimisese de-acolo, fiica ei

MUSAFIRA: De fapt și pe mine... (*bate mereu la ușă, încearcă clanța, sună iar, cu toată puterea, la soneria mută*)

VECINA 1: O escroacă, n-o trimisese nimeni. Cine știe ce misiune, mă-nțelegeți (*semn – “să nu ne-ajuda cineva”*) Că doar nu suntem de ieri - de azi! Poți dumneata să-ți închipui c-a venit unul tocmai din America, de i-a cerut bani bietii Daria? Că zicea că vrea fata o icoana și că să-i dea lei și aduce el dolari, așa a dus-o, ni-ni-ni. Și, ce să vezi, din seara aia a știut Daria că nu era nici un rost de nici o icoană. Fin'c-a sunat chiar atunci fata, întâmplător: al'data nu sună poate cu săptămânile, ce zic, cu lunile, dar atunci a aflat i-me-di-at Daria de excrocherie. Bine că nu i-a dat ăla-n cap!

MUSAFIRA: O fi acasă? ... Eu n-am venit să cer nimic, dar trebuie să... E defectă, soneria asta

Se mai deschide o ușă, iese un bărbat, lumină violentă de neon.

VECINA 1: Bine că nu i-a dat ăla-n cap, s-o tâlhărească să-i ia tot!

VECINA 2: Sunt lucruri... să nu ne-audă, (*semne: “nu e acasă”*)

MUSAFIRA (*se concentrează să priceapă*): Deci, nu-i acasă?... De ce nu-mi spuneți... O veni ea, curând... Unde să fie? poate la piață ?

VECINA 2: Eh, piață, de când n-a mai ieșit...

Vecinul 3: Nț. Plecată din București.

MUSAFIRA: N-aș putea-o găsi la un telefon?

VECINUL 3: Hm. N-are ea telefon, la casa batrânească.

VECINA 2: Ba, mai știi? Dacă-i și fiica...

VECINA 1: Nu știm noi. Ce atâta vorbă!

MUSAFIRA: Unde? Poate găsesc cumva...

VECINA 2: De unde se trag dumnealor, de origine. La munte.

MUSAFIRA: Oare când s-o-ntoarce?

VECINA 1: Mâine seară.

MUSAFIRA: O, Doamne - și era urgent.

VECINUL 3: Dar dv. cine sunteți? Cine e? Cum ați intrat în bloc, doamnă? Cine v-a deschis?

VECINA 2: Că doamna Daria în nici un caz nu!

MUSAFIRA: Am...

VECINUL 3: Zilele-astea, ăă, nu-i săptămâna, de când l-am filmat pe-ăla care umbla p-aci, teleleu. Ia apropiați-vă, apropiați-vă să vedeți (*ii arată MUSAFIREI ușa Dariei cu urme de daltă*)

VECINA 2: Bătrâna nu pleacă de-acasă decât, așa, poate o dată de două ori pe an - și chiar atunci vă găsiți s-o căutați...

VECINA 1: Și ăsta cu dalta la fel, de-a forțat ușa. A apărut la fix, taman când era Daria plecată. Întâmplător, ce să zic!

Treptat, ies mai mulți pe la uși. Voci de ambe sexe - vecinii:

VOCI: # Stai că pe mata te cunosc de undeva.

Nu ții Buticu' de electrice?

Nu erai funcționară la CEC, până nu s-a mutat?

VECINA 1: Fata plecată de patruj' de ani - dusă a fost! Și Daria p-aici, s-o înșele care cum vrea.

VECINA 2: Chiar, că se ține ea, se tine fie-sa, deh, au *mijloace* acolo în Occident. Nu ca la noi. Păi, e de-o etate cu mine... da' cum arată ea și cum arăt eu...

VECINA 1: Știe ei de ce pleacă

MUSAFIRA: Vă rog. Nu e cazul să vă faceți probleme. Doar suntem oameni onorabili. Am cunoscut-o pe fiica doamnei la ea în America. Și-acum am nevoie urgentă s-o găsesc.

VECINUL 3: Păi, fata e aici în țară de-o lună. Cum de-aveți dumneavoastră urgențe de-acolo din America...

MUSAFIRA: Pentru un congres.

VECINA 4: Congres?!

MUSAFIRA: Nu, adică, da. Ne trebuie de la fiica doamnei un consimțământ, pentru un congres academic, peste ocean ... vreau să spun, o împuternicire Poate mă ajutați totuși

VOCI: # cine-a mai auzit...

Nu e-n regulă.

Deloc. Intuiția nu ma-nșeală.

Fishy! Cum zice Bebe, nepotu-meu. Fishy

MUSAFIRA: Care-i problema dumneavoastră?... Arăt eu a escroacă? Dacă n-aveam de rezolvat... plecam pe loc, fără să mai deranjez pe nimeni. Dar așa, vă rog, poate

VECINUL 3: Noi ne-am fript, de când vin tot felul de oameni ba de-aici, ba din străinătate

VECINUL 5: Ce-i drept e drept, s-au vânturat p-aici o viață

VECINUL 3: MAI ALES în preajma Dariei.

VECINA 1: O nevinovată, un înger de femeie cum zice și fie-sa, un înger e mămica mea, zice. Așa e.

VECINA 2 (*către Musafiră*): Doar știți cum a plecat fata doamnei. Dacă ziceți că sunteți prietene, trebuie să știți.

VECINUL 3: Parcă n-avem și noi copiii pe-acolo? și eu și dom' Georgescu și alții și alții

Voci de ambe sexe, de-a valma, vecinii se completează între ei. În secvența următoare, MUSAFIRA observă doar, din când în când i se aud exclamațiile.

VOCI: # Dar pe noi nu ne caută chiar în felul ăsta

Nu ne trimite-atâtea...

Parașute, s-o zicem p-a dreaptă!

Ce nu curge pe gârlă. Nu știe cum să scape

Mata ai copii cu scaun la cap, nu ca biata Daria

Aiureli

Pretexte

Manipulări ordinare, că nu mai e rușine

Câte-am văzut noi... s-avem atâta păr în cap

aparentele înșeală,!

mai știi când a venit ăla de zicea că repară țevi și geamuri

de unde
#cu deratizarea, că ne ia și pielea de pe noi
sau cu cititul luminii
ăștia cu contorul sunt cei mai periculoși!
dar ăia cu ... vindem oale spoim cazane
pământ de flori sticle goale
ăia au dispărut de când, ce tot zici mata – acu' s-au înmulțit coșarii
sau ăla de cerea bani că să-nalțe mănăstire
nu exagera, domnule, era călugăr, ți-am mai zis
#... că știi dumneata ce-avea sub sutană
ne-au adus comuniștii în stare de nu mai credem in nimic
ba ăștia de-acu' ne-au adus in stare
ce-are a face, vecine, de comunism sau ne-comunism, acu' asta-i
vorba?
Ei, drăcie! Poți să negi, ia zi, poți nega...?
Păi ăla sigur c-o să nege. Ce să recunoască? Doar n-o fi fraier
Fraieri suntem noi că uităm și trecem cu vederea
N-am dat chiar eu aici, pe scară la noi, de zlătăreasa cu puradelul, cu
ghiocul, să-ți "citească"
și puradelul să ciordească, ha-ha
tot felul de... muți, de ciungi
milogii, ieri am dat pe-aici de ei
adică au dat ei de mata!
La cât e de-ntuneric pe coridor ...
orbeții ăia să fi fost cu dalta la vecina, ăia de-avea pleoapele întoarse
cum or fi reușind să intre toate, toate javrele lumii ăștia,
cine le-o fi deschizând
(*către musafiră*) Pe-acolo prin America unde zici c-ai fost, de-o știi și pe
fiica doamnei Daria, tot așa intră buzna prin blocuri ? (*toți se arată interesați,
deși consideră că știu dinainte răspunsul*)

MUSAFIRA: Acolo, nu. Și acolo e interfon

ha, vezi? Mai știm și noi! Am mai văzut și noi câte ceva pe lumea asta!
Vreți s-o găsiți pe Daria... păi, nouă ne trebuie o garanție. Noi avem o
răspundere.
chiar fiica ne-a rugat s-avem grijă de ea, de bătrâna. Da' ne-a rugat și
Daria, la o nevoie. Ne face cadouri, recunoaște
dar noi nu pentru asta

*Între fascinație și exasperare, MUSAFIRA mai încearcă de câteva ori să intre
în dialog [replici eventuale: "Aș putea lăsa vorbă?", "Un bilet?", "Să vă las
telefonul meu?", "Poate mă anunțați când - ?"] Nu reușește. Între timp mai
apar 2-3 vecini și pe scară.*

E frumos la Dumnezeu să păzești văduvele, orfanii... Să fim oameni.

Cum zici. E conștiinta noastră!
Cu ani în urmă, bătrâna numa' ea știa cum se descurca, dar avea mereu o vorbă bună pentru fiecare. Acum nu merită și ea s-avem grijă?

VECINA 2: Suflet bun. O femeie și jumătate. Unde-a venit de la țară.

VECINUL 3: Ba nu, de la mahala din Dămăroaia. De-acolo i-a adus și le-a dat aici, pentru merite. Apartament.

VECINA 2: Zic, de unde se trăgea, domnule, de la țară, cu familia. Mata nu știi, n-ai apucat părinții Dariei. Te-ai mutat mai în urmă. În urmă de tot - că murise Dej.

VECINA 6: Chiar, am uitat ca pământu', după vremea aia. Dar bine zici, veneau ăia de la țară, ai lor, cu "pomana porcului".

VECINA 2: Și ne dădea pe la toți vecinii câte-o bucățică, de Revelion.

VECINUL 7: De Crăciun.

VECINA 2: Ba, adu-ți aminte, că era de Anu' Nou.

VECIN 5: Anu' Nou, Anu' Nou.

Mai au dreptate și-ăștia la televizor, cum reinventăm istoria!
Așa e, dom' Mircioagă. Ce, îndrăznea careva aici să țină Crăciunul
Aoleu, la noi pe palier!! Nuuu

VECINUL 7: Chiar, că veni vorba! M-am tot gândit eu, nea Truță, să te întreb, domne. Cum făceai de țineai un brad in balcon până de Revelion, că-l vedeam de cât colo, din stradă – dar mai aveai unul și-n casă, îl împodobeai să aibă copiii de Crăciun. Nu era păcat de bani...? Doi brazi

VECINUL 5: Cu leafa de la CC... ce să-i pese

VECINUL 7: Nu-i dădeai mai bine pe-o berică, ceva?

VECINUL 5: Zi țuică fiartă, iarna – la Bodegă-n piață, cum era, mnmm. Mare păcat c-a-nchis-o.

Mai mergi și-acuma la țuică fiartă, la restaurantu' italian, la restaurantu' japonez, lângă casă, pe alese...
Și ce, nu-i dă mâna? Îi dă. Că tot el

VECINUL 3: Mă duc dacă-mi place! Iaaa, vedeți că mă supărați... Să nu mă supăr eu, să-mi aduc aminte cam ce făceați voi pe vremea aia... să vă usture! Numa sfinți și îngerăși erați p-aci, ă?!

VOCI: # Eh... ah... oho... și mai cum... d'apăi... parcă puteai... las-o-n amărăciunea ei de treabă... și dacă-ncercai... nu era tot aia? vremurile ... a zis cineva?

VECINUL 5: Toate ca toate, da' pe urmă ... cine era nelipsit din Piața Universității-n '90. Cine se dădea drept revolutionaru' lu pește?...

Chiar! ți-ai scos certificat de revolutionar, nea Truță? Poate ne-nveți și pe noi

VECINUL 3: Dar – acum e vorba de-altceva: să vedem să rezolvăm femeia asta

VECINA 4: Absolut. Să-și mai vadă fiecare de ... treaba lui. Că altfel ar merge lucrurile

MUSAFIRA: Dacă mă puteți ajuta... Poate să las un billet.

VECINA 2: Daria? Cum să nu. Avem datoria omenească să veghem, să n-o deranjeze orișicine. Destul ce-a fost.

VECINUL 5: Mai avem și noi câte-o fată, câte-un fiu pe acolo, avem, dar cum e la ei, la nimenea. Asta, ce s-o mai discutăm, că știm cu toții

VECINA 2: Nu vezi mata că lumea nu s-a schimbat. Tot așa e de rea. Mai rea.

VECINA 1: Uite Daria noastră, un exemplu cum nu se lasă ăia de loc ... tot după ea.

VECINUL 7: Înscenări peste-nscenări.

VECINUL 5: După ea, după fie-sa... Nu dau ăia drumu' la bucățică.

VECINUL 7: Spune-le domne pe nume, securiști.

VECINA 8: Eu una nu cred balivernele-astea. Ce, îți mai e tot frică și azi?

VECINA 2: Azi? mi-e și mai frică.

VECINA 8: Ia ascultă, madam Bălan, de ce ți-e frică? De ce îți e matale frică azi?

VECINA 2: De bătrânețea și păcatele mele să mă ia! De toate, vecină, de toate. Se vede ca matale nu citești ziarele, nu te uiți...

VECINUL 7: Săraca', ce-are bani de ziare? Le-a taiat și cablul la televizor.

Pensionari! Ce să mai fie...

Rumoare de glasuri, voci de ambe sexe în devălmășie

Asta, n-ai ce zice.
A tăiat cablul și la ei? N-am văzut
Ce să vezi, pe-ntunericul ăsta.
Las' că mai toți suntem pensionari. Care nu și-a mai găsit ceva...
Altfel poate-ajungi să stai colo pe trepte, proptit în baston, să se-ndure
careva
Cel mai mare șoc l-am avut când am văzut un coleg de-al meu, om
respectabil, cu mâna-ntinsă... Numa să te uiți acolo la metrou, la Inter
Pensionari de modă nouă...
Afar' de-ăia mai norocoși, de le-au plecat copiii în Străinatate.
... pleacă unii și uită de ei
cazuri
Toate ca toate, dar să-ți mai fie ție frică în ziua de azi... E culmea. Sunt
unii – *rămași*, nene.
Vezi numai ce se-ntâmplă cu vecina, cu Daria: poate-așa să pricepi ce
vreau eu să spun.
Ne-a zăpăcit de tot. Atâtea hoții.
Nu vezi mata ce i-a făcut aici la ușă? Femeie neputincioasă, săraca. Să-
i înfigă dalta-n tocu' ușii, uite, de sus pâna jos.
Ce? N-ai văzut? Du'de vezi, să mai știi ce-i pă lume
ăsta era amator, o fi fost chiar din bloc de cunoștea el rosturile.
Care, doamnă, că se face anul de când am venit eu administrator și n-a
mai pătruns picior de-aurolac, de atunci, sau de vagabond, ceva. Nu vedeți
acuma ce ordine e

VECINUL 7 (*către MUSAFIRĂ, apropiindu-se mult*): Totuși, eu vă știu de undeva

MUSAFIRA: Poate de la televizor?

Televizor? Poati-că la emisiunea aia... "Cu ochii în patru"...
De escroci, cum înșeală bătrânii?
Zici că e picată din lună. Nici nu ne spune cine e. O fi jucând teatru
Cât îs unii de versați

MUSAFIRA: Sunt colegă cu fiica doamnei... nimic altceva. E vorba de un
congres

Amestec voci

Congres! Are și față!
Care colegă!? Se vede și pe-ntuneric ca nu sunteți de-o seama!
Cine ești matale, duduie.
Ia, ia lăsați-o să mai spună! S-auzim ce-are de zis

MUSAFIRA: Cum vă spun, sunt colegă cu fiica doamnei Daria. Vă rog eu...

VECINUL 5: Dar se știe că fiica vecinei e plecată de patru de ani! Și nici când a plecat nu era chiar un copil de țăță, că era femeie la casa ei.

VECINA 2: Așa e! Abia se dăduse blocul în folosință, că, gata. I-a dat post în diplomație, undeva. Fiica doamnei Daria, adică. Știm noi, uite, ăștia care-am fost de la-nceput. Și dusă a fost - cu bărbat cu tot. Cu cățel și cu purcel..

MUSAFIRA: Sunt colegă de breaslă, vreau să spun. Profesoara.

Aa-ha. Da' n-arătați

MUSAFIRA: Nu profesez, poate de-aceea.

Ă-hă. Cum ziceam
Profesoară dar nu profesează?
În sfârșit, e elementar să dați întâi un telefon. Mai știm și noi cum se procedeaza-n lumea asta.

MUSAFIRA: Am telefonat, dar dacă nu răspunde? V-aș ruga eu să ...

VECINUL 3: Adică, ați verificat - și-ați venit repede, ca să n-o găsiți.

MUSAFIRA: Nu, vă rog nu mă-nțelegeți greșit! de grabă și disperare am venit, ne trebuie un răspuns urgent pentru Congres. O procură. E cât se poate de serios.

Larmă.

MUSAFIRA: VĂ ROG!!! ... am venit pentru un lucru simplu. E un congres academic și astea sunt practici obișnuite. Doar că e urgent. Trebuie să transmit un răspuns în Canada. Am nevoie s-o găsesc pe doamna Daria, sau pe fiica ei, sau pe careva de-ai lor, sa aflu ...

Canada ?
Nu America?

MUSAFIRA: Înțelegeți-mă și pe mine, vin obosită de la serviciu, vreau să mai ajung și la piscină

Piscină! Auzi! Noi ne omorâm aici s-o descurcăm și ea...
URGENT, auzi.
Nu ești matale singura obosită pe lumea asta

Curent de opinie diferit printre vocile vecinilor:

CE TOT BĂNUIȚI ATÂTA FEMEIA ? Se vede doamnă de condiție...
Doar nu suntem niste sălbatici!

Recul:

Rămâne de văzut!
Deh, mai e și sufletul omului. Întâmplările sunt după cum e omul. Se știe.
Prostii. Superstiții. Mi-e și silă când v-aud. Oameni cu carte...
Dar uite că acum se poartă.
Dar s-a experimentat. N-ați văzut la Discovery?
Nu mai poți să știi nimic, ce mai. Or avea dreptate ăia care spun că nici progres nu există. Te pomenești că așa e
O lume cu susu-n jos.
Au umplut politia de femei, mai nou. Și străinii ăștia...
Dar aia că nu e progres, nu se poate așa ceva!
Că bine zici, domnule avocat.
He-he-heee, avocat pe puncte!
Nu mata ziceai, parcă, de-ăla care se dădea drept american "de origine japoneză". Și el era chinez curat.
Mafiot.
Las-o p-asta cu mafioții, acum!... Și s-au mai potolit, chinezii ăștia, de speriaseră o lume cu crimele și răzburările. Arabii acuma. Doamne ferește!

VECINUL 3: (*către Musafiră*): Noi o să-i spunem doamnei Daria despre dumneavoastra, poate reușim s-o contactăm și să vedem dacă se verifica. Cine-a căutat-o, vă rog?

MUSAFIRA (*cu puțină speranță*): Elena Popescu - mă cunoaște doamna Daria. Din America. Dar acum sunt aici.

Nu din Canada? Ce ziceați de Canada?
Elena Popescu: e...un pseudonim?
Sunteți rude? Au și ei niște neamuri, Popești.

Rumoarea continuă.

Într-o parte, VECINA 6 și VECINUL 7 au un dialog aparte.

MUSAFIRA începe să se miște, încet, către lift.

VECINA 6 (*are ticuri puternice ale feței și corpului*): Ascultă, vecine, fiecare cu ce-l arde. Că tot te văd... te-ar interesa niște cărți? Mă mut la fiica mea. Adică, știi, dăm apartamentul... Am și vândut. Da' nu vreau să se-audă.

VECINUL 7: Ce zici? După o viață, aici

VECINA 6: Ce să faci. Dac-am dat nepoata la universitate, la particular

VECINUL 7: Mie-mi pare rău că plecați. Dar dumneavoastră să vă fie bine ...
Cum e zice... schimbi locu', schimbi norocu'!

VECINA 6: De-aia zic, de cărți. Fie-mea nu vrea să mă ia și cu cărțile. Și decât să le-arunc... La anticariat nu le primește.

VECINUL 7: Cărți ? Loc nu prea mai am. Dar, poate, să mă uit să văd cum fac...

VECINA 6: Păcat de ele. Chiar dacă și eu le țineam, cărțile-alea mai vechi, băgate-n rândul doi, nici nu mai știu de când... La-ndesire ... că le și uitasem. Da' sunt cărți, vecine, cărți bune, mai ales ale lui bărbatu-meu. Polițiste, poche-uri o bibliotecă-ntreagă. Am citit mult, noi. Ne-a plăcut. Stam cu plectu' pe picioare, în fotoliu, colo - și citeam. Uite, vino să vezi – Păi noi nici nu ne căsătorisem, era o sărăcie... și ne-am luat pe vremea aia cele mai frumoase ediții din Engels, Thorez, Cohn Bendit ... multe, multe. Dacă nu le vrei mata, poate găsești totuși un anticariat. Știa franceză Toni al meu, germană. Și eu. Eu am făcut școală italiană. La călugărițe, în Ardeal, de unde suntem. Italiană știi? Hai să le vezi, că tot stăm degeaba... Și astea, degeaba... Poate ai matale nepoți. Chiar, că-i știu eu din față, nepoții dumneavoastră... Pofțiți, pofțiți... vai, da' nu-i nevoie să vă descălțați, la mine nu... *(intră amândoi în apartamentul ei)*

MUSAFIRA (*Iehamite*): Mă descurc eu cumva... *(ajunge foarte aproape de lift)*.

Între timp liftul se aude urcând zgomotos, apoi se oprește, cu sunete greoaie, împiedicate. Își face apariția un tânăr, în lumina slabă a usii deschise de la lift. Atinge peretele, gășeste întrerupătorul, aprinde lumina automată pe culoar. Păienjeni, crăpături în pereți. Trece printre oameni - pare că plutește pe tălpile elastice de adidași), cu căști la urechi, cufundat în propriile sale ritmuri, ce-i pulsează discret, sincopat, în corp. Musafira privește scena, apoi urcă în lift. Sunetul de coborâre a liftului.

TÂNĂRUL (*salută politicos, nu pare să aștepte nici un răspuns*): Bună ziua

Zăngăne o legătură de chei în mână. Potrivește, cu oarecare dificultate, cheia în ușa Dariei, descuie 2 sau 3 încuietori.

Vocile se dezgheață:

- # la uite-l și p-ăsta!
- # Cine sunteți?
- # Cum de intrați așa?
- # Pe cine căutați ?

TÂNĂRUL: Sunt ADO. Locuiesc aici. Da. Salut!
(îi salută cu un zâmbet prietenos, larg, radiind bucurie)

Cum?
Ce face? ? ?
De când?!

Apare VECINUL 7 cu un vraf de cărți vechi în brațe, din apartamentul VECINEI 6 și rămâne țintuit în prag.

TÂNĂRUL: De astăzi. (zâmbește, căutând un cod de comunicare): Vă doresc o zi bună.

Tânărul intră în apartamentul Dariei și închide ușa după el. Dinăuntru începe să se audă o muzică de gen meditativ, exotic-senzual, etno-planetar. Personajele rămân nemișcate într-o lumină crescătoare, calcinantă.

S f â r ș i t